POTTERMORE PREDSTAVLJA

KRATKE PRIČE IZ HOGVORTSA

o moći, politici, i nesnosnim poltergajstima

Dž. K. Rouling

Pecara Nane Og
&
www.BalkanDownload.org

Pottermore predstavlja:

Kratke priče iz Hogvortsa: O moći, politici, i nesnosnim poltergajstima

Dž. K. Rouling

Naslov originala:

Pottermore presents:

Short Stories from Hogwarts: Of Power, Politics and Dangerous Hobbies

J. K. Rowling

Prevod:

Gita Og

Prepev i lektura:

Esmeralda Vedervaks

za www.BalkanDownload.org

Pecara Nane Og

2016.

Sadržaj:

OD UREDNIKA POTTERMORE SAJTA:

POGLAVLJE 1: DOLORES AMBRIDŽ
DOLORES AMBRIDŽ
Razmišljanja Dž. K. Rouling

POGLAVLJE 2: MINISTRI MAGIJE
MINISTRI MAGIJE
ASKABAN
Razmišljanja Dž. K. Rouling

POGLAVLJE 3: HORACIJE PUŽOROG
HORACIJE PUŽOROG
Detinjstvo
Početak nastavničke karijere
Odnos sa Voldemortom
Penzija
Skrivanje
Kasnija nastavnička karijera
Hogvorts pod vladavinom Smrtoždera
Bitka za Hogvorts
Razmišljanja Dž. K. Rouling
NAPICI
Razmišljanja Dž. K. Rouling
VIŠESOKOVNI NAPITAK
Razmišljanja Dž. K. Rouling
KOTLOVI
Razmišljanja Dž. K. Rouling

POGLAVLJE 4: KVIRINUS KVIREL
KVIRINUS KVIREL
Razmišljanja Dž. K. Rouling

POGLAVLJE 5: POLTERGAJST PIVS
POLTERGAJST PIVS

OD UREDNIKA *POTTERMORE* SAJTA:

***S**vaka veštica ili čarobnjak koji imaju štapić u rukama drže više moći nego što ćemo mi ikada znati. Koristeći pravu čin ili napitak, mogu da naprave ljubav, putuju kroz vreme, promene fizičku formu, pa čak i da ugase život.*

***U** pogrešnim rukama, moć i magija mogu biti mračni, smrtonosni, i zaposedajući. Lord Voldemort nam je to pokazao; tako je žestoko tražio moć, da je rascepao sopstvenu dušu, i izgubio svu svoju ljudskost. On je vrhunski negativac, kojeg je motivisala ledena želja za moći i uništenjem.*

***O**čigledno, mali je broj ljudi bio ravan Voldemortu kada je u pitanju opšta zla namera (mada su Belatriks Lestrejndž i Dolores Ambridž zaista to pokušale), ali postoje oni koje je privlačila moć. Ovde smo prikupili zapise Dž. K. Rouling o moći i politici.*

A zabave radi, i o poltergajstima.

Dolores Ambridž možda i liči na cvećku, ali nije ni najmanje fina. Bila je divlja, sadista, i bez kajanja. Kada se drznula da preuzme kontrolu nad Hogvortsom od Albusa Dambldora, počinila je najrazličitija zlokobna dela. Pod novostvorenom funkcijom „Velikog inkvizitora“ je sasvim sama (pa dobro, uz malu Filčovu pomoć) isisala svu radost iz voljene škole, dovela svakog studenta u smrtnu opasnost, i mučila Harija Potera. Što se nas tiče, i više je nego zaslužila sudbinu koju je dočekala u rukama (potkovicama?) kentaura.

Ovde ćete naći neophodne osvrte na njenu mračnu prošlost, po zapisima Dž. K. Rouling.

DOLORES AMBRIDŽ

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

26. avgust

ŠTAPIĆ:

Breza i zmajski srčani nerv, osam inča[{1}] dugačak

HOGVORTSKA KUĆA:

Sliterin

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Njeno pero za kažnjavanje je njen lični izum

RODITELJI:

Majka Normalka, otac čarobnjak

PORODICA:

Neudata, bez dece

HOBIJI:

Sakupljanje ukrasnih tanjira iz serije „Razigrane mačke“ (*Frolicsome Feline*), našivanje volana na tkanine i karnera na kućne elemente, izmišljanje sprava za mučenje

Dolores Džejn Ambriž je bila najstarije dete i jedina ćerka Orforda Ambridža, čarobnjaka, i Elen Kreknel, Normalke, koji su takođe imali i sina Porugu. Doloresini roditelji su bili u nesrećnom braku, i Dolores je potajno prezirala oboje: Orforda zbog nedostatka ambicije (nikad nije bio unapređen, a radio je u Odeljenju za Magijsko održavanje u Ministarstvu magije), a svoju majku, Elen, zbog hirovitosti, neurednosti, toga što je bila Normalka. Oboje, i Orford i njegova ćerka, su krivili Elen za nedostatak magijske sposobnosti kod Doloresinog brata, što se rezultiralo time da se porodica podelila na pola kada je Dolores imala petnaest godina, i to tako što su Orgford i Dolores ostali zajedno, a Elen sa svojim sinom nestala u normalskom svetu. Dolores nikad više nije videla ni majku ni brata, nikad nije pričala o njima, i pretvarala se pred svima koje je sretala da je čistokrvna.

Kao sposobna veštica, Dolores se pridružila Ministarstvu magije odmah nakon što je napustila Hogvorts, zaposlivši se kao niži stažista u Odeljenju za nepropisno korišćenje magije. Već sa sedamnaest godina, Dolores je bila puna predrasuda, sklona da osuđuje i sadista, ali su njena savesnost, medeno ophođenje prema nadređenima, i beskrupuloznost i veština sa kojom je preuzimala zasluge za tuđ rad, ubrzo doveli do unapređenja. Pre nego što je napunila trideset godina, Dolores je unapređena u Direktora Odeljenja, i bila je na nekoliko kratkih koraka do još viših pozicija u upravi Odseka za sprovođenje magijskih zakona. Ovog puta je ubedila oca da ode u preuranjenu penziju, i dodelivši mu mali mesečni džeparac, postarala se da tiho nestane svima sa vidika. Kad god su je pitali (obično kolege koje je nisu volele) „da li si u srodstvu sa onim Ambridžom koji je nekad prao podove ovde?“ nabacila bi svoj najslađi osmeh, nasmejala se, i porekla bilo kakvu vezu, tvrdeći da je njen pokojni otac bio istaknuti član Vizengamota. Gadne stvari su znale da se dogode ljudima koji su se raspitivali za Orforda, ili bilo šta o čemu Dolores nije volela da se priča, a ljudi koji su hteli da ostanu u njenoj milosti su se pravili da veruju u njenu verziju njenog porekla.

Uprkos njenom velikom trudu da stekne naklonost nekog od svojih nadređenih (nikad joj nije bilo naročito stalo ko bi od njih to bio, ali je znala da bi njen status porastao ako bi imala uticajnog muža), Dolores nikad nije

uspela da se uda. Mada su je cenili zbog napornog rada i ambicije, oni koji su je najbolje poznavali su smatrali da je teško voleti je. Nakon čašice slatkog šerija, Dolores je uvek bila sklona da iznosi veoma nemilosrdne stavove, pa su čak i oni koji su i sami bili anti-normalski nastrojeni ostajali zatečeni nekim od Doloresinih predloga izrečenim iza zatvorenih vrata, ili njenim idejama o tretmanima koje nemagijska zajednica zaslužuje.

Kako je starila i postajala grublja, ali i uspinjala se unutar Ministarstva magije, Doloresino interesovanje za drangulije koje su interesovale devojčice je bivalo sve naglašenije; njena kancelarija je postala mesto karnera i volana, a dopadalo joj se i sve što je bilo ukrašeno mačićima (mada je smatrala da su živi vrlo neuredni). Kako je Ministar magije, Kornelijus Fadž postajao sve više i više paranoičan da Albus Dambldor ima ambicije da ga nasledi, Dolores je uspela da progura svoj put do samog srca moći, i putem laskanja Fadžu, ali i podgrejavanjem njegovih strahova, predstavljajući sebe kao nekog u koga on može da ima poverenje.

Dolores je postavljena kao Inkvizitor u Hogvortsu, i to joj je, po prvi put u životu dalo mogućnost da u potpunosti ispolji svoje predrasude i okrutnost. Nije uživala u vremenu koje je sama provela u klupi, i čeznula je za šansom da se vrati i razmaše moćju nad onima koji joj (po njenom mišljenju) nisu dali ono što je zasluživala.

Dolores ima gotovo pa fobiju od bića koja nisu baš ili potpuno ljudska. Njen prezir polu-džina Hagrida, i njen teror nad kentaurima, su otkrili užas od nepoznatog i divljeg. Veoma je kontrolišuća osoba, i oni koji izazovu njen autoritet i poglede na svet, moraju, po njenom mišljenju, biti kažnjeni. Aktivno uživa da pokorava i ponižava druge, i osim u njihovim deklarisanim odanostima, mala je razlika između nje i Belatriks Lestrejndž.

Doloresin boravak u Hogvortsu se završio užasno, budući da je prekoračila ovlaštenja koja joj je Fadž dao, prigrabivši veću vlast, nego što joj je data, ponesena fanatičnom egomanijom. Nakon katastrofalnog kraja njene hogvortske karijere, potresena, ali nepokajana, Dolores se vratila u Ministarstvo, koje je uronilo u previranje zbog povratka Lorda Voldemorta.

Tokom promene režima koji je nastupio kada je Fadž bio primoran da se povuče, Dolores je uspela da ukliza na svoju raniju poziciju u Ministarstvu. Novi ministar, Rufus Skrimdžer, je imao mnogo bitnije probleme koji su ga zaokupili sa svih strana, nego što je to bila Dolores Ambridž. Skrimdžer je kasnije kažnjen zbog ovog previda, zato što je činjenica da Ministarstvo nikad nije kaznilo Dolores za mnogobrojne zloupotrebe moći, prema Hariju Poteru, otkrilo i samozadovoljstvo i nebrigu koja je vladala u Ministarstvu. Hari je smatrao da je to što je Dolores zadržala svoj posao, i izostanak bilo kakvih posledica za njeno ponašanje u Hogvortsu, znak da je samo Ministarstvo u

biti korumpirano, pa je zato odbio i da sarađuje sa novim ministrom (Dolores je jedina osoba, osim Lorda Voldemorta, koja je ostavila trajni fizički ožiljak na Hariju, tako što ga je prisiljavala ga da urezuje reči „Neću više da lažem“ na svoju nadlanicu, tokom kaznene nastave).

Dolores je uskoro uživala u Ministarstvu više nego ikad. Kada je Pije Glupsije, koji je bio samo marioneta, preuzeo Ministarstvo, a sluge Mračnog Gospodara se infiltrirale, Dolores je konačno bila u svom elementu. Kada su nadležni Smrtožderi pravilno procenili da ima mnogo više zajedničkog s njima nego što je ikad imala sa Albusom Dambldorom, ne samo da je zadržala svoju poziciju, nego su joj dodeljena i dodatna ovlaštenja, pri čemu je postala predsednik Komisije za registraciju čarobnjaka normalskog porekla, što je u suštini bio preki sud, koji je zatvarao sve koji su bili normalskog porekla na osnovu toga što su „ukrali“ svoje štapiće i svoju magiju.

Upravo dok je sedela na suđenju još jednoj nevinoj ženi, Hari Poter je konačno napao Dolores, i to u samom srcu Ministarstva, ukravši od nje horkruks, koji je nesmotreno nosila.

Padom Lorda Voldemorta, Dolores Ambridž je izvedena na sud zbog svoje entuzijastične saradnje sa njegovim režimom, i osuđena zbog mučenja, zatvaranja, i smrti nekoliko ljudi (neki od onih normalskog porekla koje je osudila na Askaban nisu preživeli teške muke na koje su bili stavljeni).

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Jednom, vrlo davno, sam dobila uputstva za izvesnu veštinu ili obavezu (izražavam se namerno maglovito koliko god je moguće, iz razloga koji će do kraja izlaganja biti očigledni), i dok sam ih sprovodila došla sam u kontakt sa nastavnicom ili instruktorkom koja mi se, već na prvi pogled, nije sviđala.

Žena o kojoj je reč mi je intenzivno uzvratila antipatiju. Zašto smo bile jedna protiv druge i od starta i toliko intenzivno, u potpunosti i (barem sa moje strane) nerazumno, iskreno ne umem da kažem. Ono što se urezalo u moj um je njena naglašena sklonost prema šašavim drangulijama. Naročito se sećam malene, plastične, bledožute mašnice, koju je nosila u kratkoj kovrdžavoj kosi. Zurila bih u tu mašnicu, koja bi mnogo više odgovarala trogodišnjoj devojčici, kao da je bila neka odbojna fizička izraslina. Bila je prilično dežmekasta žena, i ne baš mlada, sa sklonošću da nosi karnere gde (po meni) karnerima nije bilo mesto. Takođe je nosila premale ručne tašne, koje kao da su bile pozajmljene iz dečije kolekcije, a njena je ličnost, koja je bila suprotna od svega što je bilo slatko, nevino i inteligentno, budila duboku odbojnost.

Uvek sam po malo oprezna kada pričam o ovakvim izvorima informacija, jer je razjarujuće čuti da vas tumače van konteksta, i to na način koji drugim ljudima može da nanese puno bola. Ova žena NIJE „prava Dolores Ambridž“. Nije izgledala kao žaba, nikad prema meni, a ni bilo kome drugo, nije bila sadistički ili zlonamerno nastrojena, i nikad je nisam čula da iznosi ni jedan stav koji bi joj bio zajednički sa Ambridžovom (istini za volju, nikad je nisam poznavala dovoljno dobro da znam njene stavove ili sklonosti, što moju antipatiju prema njoj čini još manje opravdanom). Ipak, istina je reći da sam od nje pozajmila, pa onda groteskno preuveličala, ukus za bolesno slatke i detinjaste haljine, jesam se setila te tanane, bledožute, plastične mašnice, kada sam smestila muvolike ukrase u Doloresinu kosu.

Primetila sam, više nego jednom u životu, da ukus za neopisivo tepanje može da ide ruku pod ruku sa vrlo negativnim pogledima na svet. Jednom sam delila kancelariju sa ženom koja je prekrila zid iza svog stola slikama čupavih mačića; bila je najlicemerniji, ogorčeni prvak u izricanju smrtnih kazni sa kojim sam ikad imala tu nesreću da podelim čajnik. Čini mi se da se ljubav za sladunjeve stvari često javlja kada nedostaje prave topline ili milosrđa.

Dakle, Dolores, koja je jedan od likova prema kojima sam osećala čistu

antipatiju, je postala legura delova uzetih od ove dve, kao i iz raznih drugih izvora. Njena želja da kontroliše, kažnjava, i nanosi bol, a sve to u ime reda i zakona, je, prema mom mišljenju, podjednako za osudu, kao i neuglačana težnja ka zlu Lorda Voldemorta.

Ambridžina imena su pažljivo izabrana. „Dolores“ (*Dolores*) znači patnju, nešto što ona nesumnjivo širi oko sebe. „Ambridž“ (*Umbridge*) je igra reči na britanski izraz „*to take umbarge*“, što označava uvredu. Dolores vređa bilo kakvo neslaganje sa njenim ograničenim pogledima na svet; smatrala sam da njeno prezime nosi u sebi sitničavost i krutost njenog karaktera. Mnogo je teže objasniti „Džejn“ (*Jane*); prosto, delovalo mi je prilično zadovoljavajuće i uredno između njena druga dva imena.

Dolores Ambridž je imala dve kancelarije – jednu u Hogvortsu, drugu u Ministarstvu Magije – a obe su bile ukrašene grozomornim tanjirima sa mačićima koji mjauču. Mada sama nikad nije postavljena za Ministra magije, znala je kako da utiče na bilo koga ko jeste bio. Pomislite samo kako je bila dijabolično spretna sa Kornelijusom Fadžom kada je širila glasine o Hariju Poteru, negirala Voldemortov povratak, i svrgnula Dambldora.

Ako želite da razumete bilo šta, kada je u pitanju čarobnjačka politika, najbolje bi bilo da pogledate ko je sve tačno bio na poziciji Ministra. I držite oči širom otvorene, jer će se među njima pojaviti par poznatih prezimena.

MINISTRI MAGIJE

DŽ. K. ROULING

Ministarstvo magije je zvanično osnovano 1707, godine, postavljanjem prvog čoveka sa titulom „Ministar magije“, Ulika Gampa.{2} Ministar magije se bira demokratskim putem, mada je bilo kriznih perioda kada bi pozicija bila prosto ponuđena pojedincu, bez javnog glasanja (takva ponuda je data Albusu Dambldoru u više navrata i on ju je svaki put odbio). Ne postoji vremensko ograničenje ministarskom mandatu, ali je osoba koja je ministar u obavezi da raspisuje redovne izbore barem jednom u sedam godina. Ministri magije obično ostaju na toj poziciji mnogo duže nego normalski ministri. Uopšteno rečeno, uprkos mnogo kukanja i gunđanja, njihova zajednica stoji uz njih na način koji se retko viđa u normalskom svetu. Ovo je verovatno zato što čarobnjačka strana oseća da će, ako ne budu sami mogli adekvatno da se organizuju, Normalci pokušati da se mešaju.

Normalski premijer nema uticaja na postavljanje ministra magije, čiji je izbor u celosti u domenu magijske zajednice. Sva pitanja koja se tiču magijske zajednice u Britaniji rešava isključivo ministar magije, i on ima vrhovnu jurisdikciju u svom Ministarstvu. Hitne posete ministra magije normalskom premijeru najavljuje portret Ulika Gampa (prvog ministra za magiju) koji visi na zidu kancelarije normalskog premijera u ulici Dauning, broj 10.

Ni jedan normalski premijer nikad nije zakoračio u Ministarstvo magije, zbog toga što, kako je to bivši ministar Dugald Makfejl (u kancelariji od 1858. do 1865.) jezgrovito sročio: „nji’ovi malešni, smrdavi mozgići ne b’ s’ mogli nosat so tim.“

MINISTAR: Ulik Gamp (*Ulick Gamp*)

U KANCELARIJI: 1707-1718

Kao raniji vrhovni veštac Vizengamota, Gamp je imao mučan posao da ustroji izdeljenu i uplašenu zajednicu da se prilagodi nametanju Međunarodnog Statuta o tajnosti. Njegovo najveće dostignuće je to što je osnovao Odsek za sprovođenje magijskih zakona.

Damokle Roul (*Damocles Rowle*)

1718-1726

Roul je izabran prvenstveno zato što se smatralo da ima „čvrstu ruku“ kad su Normalci u pitanju. Kako ga je Međunarodna konfederacija čarobnjaka žestoko osuđivala, na kraju je bio prinuđen da podnese ostavku.

Persej Parkinson (*Perseus Parkinson*)

1726-1733

Pokušao je da donese zakon po kojem bi bilo nezakonito da se stupa u brak sa Normalcima. Pogrešno je procenio javno mnjenje; čarobnjačka zajednica, umorna od anti-normalskih strujanja, i željna mira, mu je izglasala nepoverenje, pri prvoj zgodnoj prilici.

Eldrič Digori (*Eldritch Diggory*)

1733-1747

Popularni ministar koji je osnovao program za regrutovanje Aurora. Umro je tokom mandata (od zmajskih boginja).

Albert But (*Albert Boot*)

1747-1752

Dopadljiv, ali nesposoban. Podneo je ostavku nakon što se vrlo loše postavio tokom pobune goblina.

Bazil Flek (*Basil Flack*)

1752-1752

Ministar sa najkraćim mandatom. Bio je u kancelariji dva meseca; podneo je ostavku nakon što su goblini ujedinili snage sa vukodlacima.

Hesfest Proburaz (*Hesphaestus Gore*)

1752-1770

Proburaz je jedan od prvih Aurora. Uspešno je ugušio brojne pobune magijskih bića, mada istoričari smatraju da je njegovo odbijanje da razmotri rehabilitacione programe za vukodlake, na kraju dovelo do više napada. Obnovio je i ojačao zatvor Askaban.

Maksimilijan Kraudi (*Maximilian Crowdy*)

1770-1781

Otac devetoro Kraudija je bio harizmatični vođa koji je iskorenio nekoliko ekstremističkih čistokrvnih grupa koje su planirale napade na Normalce. Njegova misteriozna smrt tokom mandata je bila predmet brojnih knjiga i teorija zavere.

Porteus Načbul (*Porteus Knatchbull*)

1781-1789

1782. ga je tajno pozvao aktuelni normalski premijer, lord Nort, da vidi da li bi on mogao da pomogne sa mentalnom nestabilnošću kralja Džordža III koja je počele da se pojavljuje. Procurelo je da lord Nort veruje u čarobnjake, i bio je prisiljen da podnese ostavku nakon izglasavanja nepoverenja.

Zanosni Osbert (*Unctuous Osbert*)

1789-1798

Većina zajednica je smatrala da su na njega prevelik uticaj imali bogati čistokrvni čarobnjaci na položajima.

Artemisija Lafkin (*Artemisia Lufkin*)

1798-1811

Prva žena koja je bila ministar magije. Osnovala je Odsek za međunarodnu magijsku saradnju i intenzivno i uspešno se zalagala da se Svetsko prvenstvo u kvidiču organizuje u toku njenog mandata.

Grogan Stamp (*Grogan Stump*)

1811-1819

Vrlo popularni ministar magije, strastveni ljubitelj kvidiča (Tatshilska tornada), je osnovao Odsek za magijske igre i sportove i uspeo da izmanevriše kroz legislaciju o magijskim zverima i bićima, koja je dugo privlačila pažnju.

Džozefina Flint (*Josephina Flint*)

1819-1827

Kada joj je počeo mandat ispostavilo se da ima nezdravu anti-normalsku sklonost; nisu joj se dopadale nove normalske tehnologije, poput telegrafa, za koji je tvrdila da ometa pravilnu upotrebu štapića.

Otalina Gembol (*Ottaline Gambol*)

1827-1835

Mnogo naprednija ministarka, koja je uvela komitete koje bi istraživali snagu uma kod Normalaca, koja je, tokom ovog perioda Britanske imperije, bila veća nego što su neki čarobnjaci verovali.

Radolfus Lestrejndž (*Radolphus Lestrange*)

1835-1841

Reakcionar koji je pokušao da zatvori Odeljenje misterija, koje ga je ignorisalo. Na kraju je podneo ostavku zbog lošeg zdravlja, za koje se spekulisalo da je u stvari njegova nesposobnost da se nosi sa strujama u kancelariji.

Hortenzija Milifat (*Hortensia Milliphutt*)

1841-1849

Usvojila je više legislacija nego bilo koji ministar, od kojih je većina bila vrlo korisna, mada su neke bile zamorne (šiljatost šešira, i slično), i one su na kraju dovele do njenog političkog pada.

Evandželin Orpington (*Evangeline Orpington*)

1849-1855

Bila je dobra prijateljica kraljice Viktorije, koja nikad nije shvatila da je Evandželin veštica, a kamoli ministar magije. Verovalo se da je Orpingtonova magijski (i nelegalno) bila umešana u Krimski rat.

Prisila Dupont (*Priscilla Dupont*)

1855-1858

Stekla je neracionalni prezir prema normalskom premijeru, lordu Palmerstonu, do tolike mere da je to izazvalo takve probleme (novčići koji su se pretvarali u punoglavce u njegovim džepovima, itd.) da je bila prinuđena da odstupi. Najveća ironija u svemu tome je bila to što su Palmerstona Normalci prinudili da podnese ostavku dva dana kasnije.

Dugald Makfejl (*Dugald McPhail*)

1858-1865

Pouzdana osoba. Dok je normalski parlament prolazio kroz period prevrata, Ministarstvo magije je bilo u fazi dobrodošlog mira.

Feris „Slavina“ Spavin (*Faris „Spout-hole“ Spavin*)

1865-1903

Ministar magije sa najdužim stažom, i najgovorljiviji od svih, preživeo je „pokušaj ubistva“ (šutiranje) od strane kentaura kojem se nije dopala poenta Spavinove neslavne „kentaur, duh, i patuljak ulaze u bar“ šale. Prisustvovao je sahrani kraljice Viktorije u admiralskom šeširu i kamašnama, što je bio trenutak kada je Vizengemot nežno nagovestio da je vreme da odstupi sa dužnosti (Spavin je imao 147 godina kada je napustio poziciju).

Venusija Krikerli (*Venusia Crickerly*)

1903-1912

Drugi bivši Auror koji je postao ministar, i koju su smatrali i kompetentnom i prijatnom. Krikerlijeva je umrla u čudnovatoj baštovanskoj nesreći (povezano sa mandragorom).

Arčer Evermond (*Archer Evermonde*)

1912-1923

Kako se zadesio na položaju ministra tokom Prvog svetskog rata Normalaca, Evermond je progurao hitnu legislativu kojom se vešticama i čarobnjacima zabranjivalo da se mešaju, da ne bi rizikovali masovno kršenje Međunarodnog statuta o tajnosti. Hiljade su mu se usprotivile, pomažući Normalcima gde god su mogli.

Lorkan Maklerd (*Lorcan McLaird*)

1923-1925

Nadaren čarobnjak, ali ne baš tip za političara, Maklerd je bio izuzetno ćutljiv čovek, koji je najradije komunicirao jednosložnim rečima i eksplicitnim oblačcima dima koje je izbacivao iz svog štapića. Bio je prisiljen da napusti poziciju iz čiste iritacije koju je njegova ekscentričnost izazivala.

Hektor Foli (*Hector Fawley*)

1925-1939

Mada je bez sumnje izabran za ministra zbog toga što je bio sušta suprotnost Maklerdu, vatreni i kitnjasti Foli nije dovoljno ozbiljno shvatio pretnju koju je svetskoj čarobnjačkoj zajednici predstavljao Gelert Grindelvald. Platio je to svojim poslom.

Lenard Spenser-Mun (*Leonard Spencer-Moon*)

1939-1948

Stabilni ministar koji se uzdigao do položaja stepenik po stepenik, počevši kao kafe-kuvar u Odeljku za magijske nesreće i katastrofe. Nadzirao je period velikog međunarodnog čarobnjačkog i normalskog konflikta. Imao je izuzetno dobar radni odnos sa Vinstonom Čerčilom.

Vilhelmina Taft (*Wilhelmina Tuft*)

1948-1959

Vesela veštica koja je bila ministar tokom perioda dobrodošlog mira i napretka. Umrla je u toku trajanja mandata, nakon što je, prekasno, otkrila alergiju na karamele sa ukusom alihotsije.[3]

Ignejšus Taft (*Ignatius Tuft*)

1959-1962

Sin prethodne ministarke. Čvrste ruke, oslonio se na majčinu popularnost da bi dobio izbore. Obećao je da će ustanoviti kontroverzan i opasan program odgajanja Dementora, te mu je mandat prisilno završen.

Nobi Pijavica (*Nobby Leach*)

1962-1968

Budući da je bio prvi Ministar magije normalskog porekla, njegovo postavljanje je izazvalo preneraženost kod stare (čistokrvne) garde, od kojih su mnogi dali otkaze na svoje položaje u vladi u znak protesta. Uvek je negirao bilo kakvu vezu sa pobedom Engleske u Svetskom prvenstvu u fudbalu 1966. Podneo je ostavku na položaj, nakon što se razboleo od misteriozne bolesti (što je dovelo do množenja teorija zavere).

Judžinija Dženkins (*Eugenia Jenkins*)

1968-1975

Dženkinsova se spretno snašla sa nemirima koje su izazvali čistokrvni tokom Marševa za prava Poruga krajem šezdesetih, ali se uskoro suočila sa prvim usponom Lorda Voldemorta. Dženkinsova je ubrzo udaljena sa pozicije kao nedorasla zadatku.

Harold Minčam (*Harold Minchum*)

1975-1980

Smatrali su ga čarobnjakom čvrste ruke, i postavio je još više Dementora oko Askabana, ali je bio nemoćan da spreči ono što je izgledalo kao Voldemortovo nezaustavljivo uzdizanje u moći.

Milisent Bagnold (*Millicent Bagnold*)

1980-1990

Vrlo sposoban Ministar. Morala je da odgovara Međunarodnoj

Čarobnjačkoj Konfederaciji zbog količine kršenja Međunarodnog statuta o tajnosti onog dana i noći kada je Hari Poter preživeo napad Lorda Voldemorta. Oslobođena je optužbi nakon što je veličanstveno izjavila, sada neslavnu rečenicu: „Tvrdim da je to naše neotuđivo pravo da slavimo“, koja je izazvala uzvike odobravanja svih prisutnih.

Kornelijus Fadž (*Cornelius Fudge*)

1990-1996

Političar od karijere kojem je previše godila stara garda. Uporno negiranje trajne pretnje koju je predstavljao Lord Voldemort ga je na kraju stajala posla.

Rufus Skrimdžer (*Rufus Scrimgeour*)

1996-1997

Treći bivši Auror koji je došao na ovaj položaj. Skrimdžera je tokom mandata ubio Lord Voldemort.

Pije Glupsije (*Pius Thicknesse*)

1997-1998

Preskočen je iz većine zvaničnih zapisa, budući da je bio pod Kontrolišućom kletvom tokom celog trajanja mandata, i nesvestan bilo čega što je radio.

Kingsli Okovgrom (*Kingsley Shacklebolt*)

1998 - danas

Nadgledao je hvatanje Smrtoždera i Voldemortovih pristalica nakon smrti Lorda Voldemorta. U startu postavljen za „vršioca dužnosti Ministra“, Okovgrom je zatim i izabran za tu poziciju.

Zar ne bi bilo sjajno popiti penušavu kriglu krem-piva sa Ferisom „Slavinom“ Spivotom? S druge strane, na toj listi ima nekolicina njih koje bi smo u celosti izbegli, kao što je, na primer, Damokle Roul, Ministar koji je prvi počeo da šalje kriminalce u Askaban

Čak i pre nego što je postala ozloglašeni zatvor, tvrđava na ostrvu nije bila mesto za porodični odmor. Možda bi ste hteli da pripremite veoma srećno sećanje, i žestoku „Expecto Patronum!“čin, za svaki slučaj

ASKABAN

DŽ. K. ROULING

Askaban postoji još od petnaestog veka, i u početku nije bio zatvor. Ostrvo u Severnom moru, na kojem je bila sazidana prva tvrđava nikad nije bilo ucrtano ni na jednoj mapi, ni normalskoj, ni čarobnjačkoj, i veruje se da je napravljeno, ili uvećano, magijskim putem.

Tvrđava na njemu je u početku bila dom malo poznatom čarobnjaku koji se predstavljao kao Ekrizdis. Ekrizdis je bio čarobnjak nepoznate nacionalnosti, ali očigledno izuzetno moćan, i verovatno lud. Praktikovao je najgore vrste mračnih veština. Sam, u sred okeana, namamljivao je, mučio, i ubijao normalske mornare, očigledno iz zadovoljstva, i tek kada je umro, i čarolija skrivanja koju je bacio izbledela, Ministarstvo Magije je shvatilo da zdanje, pa i celo ostrvo, uopšte postoje. Oni koji su otišli da ga ispitaju su nakon toga odbili da pričaju o tome što su našli unutra, ali najbezazleniji deo je bila činjenica da je sve bilo puno dementora.

Mnogi na vlasti su smatrali da je Askaban zlo mesto, koje bi najbolje bilo uništiti. Drugi su se bojali šta bi se moglo desiti sa dementorima koji su preplavili zdanje, ako bi ih lišili doma. Bića su već bila jaka i bilo je nemoguće ubiti ih, mnogi su se bojali užasne osvete ako bi im oduzeli stanište gde su, očigledno, napredovali. Samo zidovi zgrade su delovali kao preplavljeni jadom i bolom, i dementori su bili odlučni da ih se drže. Stručnjaci koji su proučavali zgrade sagrađene putem mračnih veština, kao i one u kojima su se mračne veštine intenzivno praktikovale, su smatrali da bi čak i Askaban mogao da sprovede sopstvenu osvetu nad bilo kim ko bi pokušao da ga uništi. Tvrđava je, stoga, ostavljena napuštena dugi niz godina, i služila je dementorima za konstantno razmnožavanje.

Kada je Međunarodni Statut o tajnosti donesen, Ministarstvo Magije je smatralo da će mali čarobnjački zatvori koji su postojali širom zemlje, po selima i gradovima, predstavljati izvesni rizik, budući da su pokušaji zatočenih čarobnjaka i veštica da pobegnu često vodili do nepoželjnog lupanja, mirisa i manifestacije svetla. Zatvor sagrađen sa posebnom

namenom, koji bi bio lociran na nekom udaljenom ostrvu Hebrida, je bio poželjniji, i kada je Damokle Roul postao ministar magije, počelo je da se radi na ovome.

Roul je bio čarobnjak diktatorskog pristupa, koji je došao na vlast u svetlu anti-normalskih struja, i dao naglasak nagomilanom besu većine čarobnjačke zajednice, prouzrokovanom time što su bili primorani da počnu da se skrivaju. Sadista po prirodi, Roul je bez razmišljanja skicirao planove za novi zatvor i insistirao da se upotrebi Askaban. Tvrdio je da su dementori koji su živeli tamo bili prednost: mogli su biti iskorišteni kao stražari, i na taj način uštedeti Ministarstvu vreme, komplikacije i troškove.

Uprkos protivljenju brojnih čarobnjaka, među kojima su bili i stručnjaci za dementore i stručnjaci za zdanja tipa Askabana u Mračnoj istoriji, Roul je sproveo svoj plan, i ubrzo su zatvorenici počeli da pritiču. Niko nikad nije pobegao. Ako i nisu bili ludi i opasni pre nego što su bili smešteni u Askaban, ubrzo bi postali takvi.

Roula je nasledio Persej Parkinson, koji je zastupao slične stavove i bio za održavanje Askabana. Do trenutka kada je Eldrič Digori došao na poziciju ministra magije, zatvor je bio u funkciji već petnaest godina. Nije bilo bekstava niti proboja sigurnosti. Činilo se da novi zatvor funkcioniše kako treba. Tek kada je Digori otišao da ga obiđe, shvatio je kakvi su tačno uslovi vladali tamo. Zatvorenici su bili mahom ludi, a groblje je bilo napravljeno da bi se sahranjivali oni koji su umirali od očajanja.

Po povratku u London, Digori je napravio komisiju koja je trebala da ispita alternative Askabanu, ili makar da ukloni dementore kao stražare. Stručnjaci su mu objasnili da je jedini razlog što su dementori (mahom) ostajali na ostrvu bio taj što su dobijali stalni priliv duša kojima su se hranili. Ako bi im zatvorenici bili uskraćeni, verovatno bi napustili zatvor i uputili se ka kopnu.

Uprkos ovom savetu, Digori je bio tako užasnut onim što je vide u Askabanu da je pritisnuo komisiju da nađe alternative. Međutim, pre nego što su došli do bilo kakvog rešenja, Digori je dobio zmajske boginje i umro. Od tada pa do postavke Kingslija Okovgroma, ni jedan ministar nije ozbiljno razmatrao zatvaranje Askabana. Pravili su se da ne vide nehumane uslove u tvrđavi, dozvolili da bude magijski uvećana i proširena, i retko je posećivali, zbog užasnog efekta koji je uzrokovao ulazak u zgradu nastanjenu hiljadama dementora. Mnogi su opravdavali svoj stav tako što bi isticali besprekornu statistiku zatvora u pogledu zadržavanja zatvorenika

Prošlo je gotovo tri veka pre nego što je ta statistika poremećena. Mladi čovek je uspešno prokrijumčaren van zatvora, kada je njegova majka, koja mu

je bila u poseti zamenila mesto s njim, što je bio potez koji dementori, budući da su i slepi i nesposobni za ljubav, nisu bili u stanju ni da primete ni da predvide. Ovom bekstvu je usledilo još jedno, genijalnije i impresivnije, kada je Sirijus Blek uspeo da pobegne dementorima bez ičije pomoći.

Slabosti zatvora su se opširno pokazale tokom sledećih nekoliko godina, kada je došlo do dva masovna bekstva, u koja su bili umešani Smrtožderi. U ovom trenutku su dementori već zauzeli stranu Lorda Voldemorta, koji je mogao da im garantuje vlast i slobodu koju do tada nikad nisu imali. Albus Dambldor je bio jedan od onih koji su dugo osporavali upotrebu dementora kao čuvara, ne samo zbog nehumanog tretmana koje su imali prema zatvorenicima u svojoj moći, već i zato što je predvideo moguću promenu u lojalnosti tako mračnih bića.

Po naređenju Kingslija Okovgroma, Askaban je očišćen od dementora. Mada je ostao u upotrebi kao zatvor, čuvari su sada Aurori, koji se redovno smenjuju sa kopna. Od kada je uspostavljen novi sistem, nije bilo bekstava.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Ime „Askaban“ (*Azkaban*) potiče od mešanja reči „Alkatraz“ (*Alcatraz*), koji mu je najbliži normalski ekvivalent, budući da se nalazi na ostrvu, i reči „Abadon“ (*Abaddon*), jevrejskog porekla, koja znači „mesto destrukcije“ ili „dubine pakla“.

HORACIJE PUŽOROG

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

28. april

ŠTAPIĆ:

Kedar i zmajski srčani nerv, deset i jedna četvrtina inča,[4] prilično fleksibilan

HOGVORTSKA KUĆA:

Sliterin

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Izvrstan Oklumens, majstor Napitaka, napredan u samo-transfiguraciji

RODITELJI:

Otac čarobnjak, majka veštica (jedna od takozvanih „Svetih dvadeset i osam“ porodica)

PORODICA:

Nije se ženio, bez dece (mada se porodica Pužorog nastavlja kroz bočne linije)

HOBIJI:

Klub pužića, dopisivanje sa slavnim bivšim đacima, fina vina i slatkiši

Detinjstvo

Horacije Judžin Flak Pužorog se rodio u drevnoj čarobnjačkoj porodici, kao jedini sin dobrostojećih roditelja, koji su bili skloni tetošenju. Mada je u principu bio dečak dobre naravi, naučen je da veruje u vrednost veza stare garde (njegov otac je bio visoki zvaničnik u Ministarstvu u Odeljku za međunarodnu magijsku saradnju), i ohrabrivan da stvara prijatelje „odgovarajuće vrste“ kad jednom stigne na Hogvorts. Porodica Pužorog je jedna od takozvanih „Svetih dvadeset i osam“, (lista odabranih porodica, označenih kao „čistokrvne“, u delu anonimnog autora iz 1930-ih), i dok Pužorogovi roditelji nikad nisu bili od onih koji na sva usta ističu svoja čistokrvna uverenja, ohrabrivali su nemo verovanje da njihova porodica ima urođenu superiornost.

Horacije je odmah po dolasku bio razvrstan u Sliterin. Pokazalo se da je izvanredan đak, i mada nije doslovce pratio instrukcije koje su mu roditelji između redova dali (ubrojavši u svoje prijatelje i nekoliko talentovanih đaka normalskog porekla), praktikovao je svoj sopstveni elitizam. Horacija su privlačili oni čiji su talenti ili poreklo dovodili do toga da se razlikuju od drugih, uživao je u odsjaju njihove slave, i bio zaslepljen slavnima, bez obzira na način na koji su slavu stekli. Čak i kao dete bio je sramno razmetljiv poznanstvima svoje porodice, i često je pominjao Ministra magije, koristeći njegovo kršteno ime, srećan što može da implicira da mu je porodica u mnogo bližim prijateljskim odnosima nego što je stvarno bio slučaj.

Početak nastavničke karijere

Uprkos njegovim značajnim sposobnostima, njegovom divljenju prema onima koji su bivali u centru pažnje, i ambiciji njegovih roditelja ka njegovoj karijeri u Ministarstvu, Horacija Pužoroga nikad nije privlačila živopisnost politike. Bio je stvorenje udobnosti i uživao je u indirektnim zadovoljstvima koja su mu donosila prijateljstva sa ljudima velikih dostignuća, bez naročite želje da imitira bilo koga od njih. Možda je i sam osećao, u dubini svog srca, da on nije materijal od koga su sačinjeni sjajni Ministri, svestan da preferira manje zahtevan, a udobniji život. Kada mu je ponuđen posao Majstora Napitaka u Hogvortsu, s oduševljenjem ga je prihvatio, budući da je imao sjajan talenat za predavanje, i duboku naklonost prema svojoj staroj školi.

Pužorog je ostao opušten čovek, miroljubive naravi i kada je kasnije unapređen u glavešinu Sliterina. Imao je slabosti – taštinu, snobizam, i izvestan nedostatak procene karaktera kada su u pitanju bili lepi i talentovani – ali je ipak bio potpuno lišen okrutnosti ili zlonamernosti. Najgora stvar koja bi mu se mogla zameriti tokom njegove učiteljske karijere bi bilo to što je pravio preveliku razliku između đaka koji su mu bili interesantni i delovali obećavajuće, i onih u kojima nije video naznake buduće veličine. Institucija „Kluba pužića“ – vannastavni klub za večere i druženje za njegove odabrane favorite – nije ni na koji način ublažila osećaj onih koji nikad nisu bili pozvani.

Pužorog je, bez sumnje, imao oko za potencijalne talente; tokom perioda od pedeset godina brojni članovi Kluba pužića, koje je lično birao, su nakon toga imali blistave karijere u čarobnjačkom svetu, u šarolikim oblastima, od kvidiča, preko politike i biznisa, pa do novinarstva.

Odnos sa Voldemortom

Na Pužorogovu nesreću, jedan od njegovih najomiljenijih studenata, lep i izvanredno talentovan dečak, Tom Marvolo Ridl, je imao ambicije koje su bile daleko van prihvatljivog po merilima Ministarstva i vlasnika „Dnevnog proroka“. Manipulator, ali vrlo šarmantan kad je to hteo, Ridl je tačno znao kako da laska i obradi svog profesora Napitaka i glavešinu kuće, koji mu je bio naročito sklon, da oda zabranjene informacije: kako se prave horkruksi. Potpuno nepromišljeno, Pužorog je dao svom štićeniku znanje koje mu je nedostajalo.

Mada to nije pokazano u knjigama, možemo da zaključimo iz onog što je profesor Dambldor rekao Hariju Poteru o svojim sopstvenim sumnjama vezanim za Toma Ridla pred kraj njegovog školovanja, da je Dambldor upozorio svog kolegu Pužoroga da bude na oprezu da ga dečak ne iskoristi. Pužorog je, pun poverenja u sopstveni sud (koji se tako puno puta pokazao kao tačan), samo odbacio takva upozorenja kao Dambldorovu paranoju, verujući da je profesor Transfiguracije razvio neosnovanu antipatiju prema Tomu još od trenutka kada ga je uzeo iz sirotišta u kojem je odrastao.

Pužorog je bio opčinjen Ridlom sve do njegovog odlaska iz škole, kada je profesora razočaralo saznanje da njegov izuzetno cenjeni đak ne samo da je odbio sve sjajne ponude za posao koje je dobio, već je i nestao, bez ikakve želje da ostane u kontaktu sa svojim profesorom, kojem je delovao toliko naklonjen. Polako, tokom nastupajućih meseci, Pužorog je morao da prizna sebi da je naklonost koju je Tom Ridl gajio prema njemu, možda, ipak, bila lažna. Njegov osećaj krivice zbog odavanja dela opasnog mračnog znanja dečaku se pojačao, ali ga je on potisnuo jače nego ikad, ne poveravajući se nikome.

Kada je, par godina nakon Ridlovog odlaska iz škole, Mračni čarobnjak ogromne snage, zvani Lord Voldemort, postao aktivan u čarobnjačkom svetu, Pužorog nije odmah prepoznao svog nekadašnjeg đaka. Nikad nije znao za tajno ime koje je Ridl već koristio među svojim bliskim prijateljima na Hogvortsu, a Voldemort je prošao kroz nekoliko fizičkih transformacija od kad su se poslednji put sreli. Kada je Pužorog shvatio da je ovaj zastrašujući čarobnjak zapravo Tom Ridl, bio je prestravljen, i u noći kada se Voldemort vratio u Hogvorts, tražeći nameštenje kao nastavnik, Pužorog se sakrio u svom kabinetu, uplašen da bi posetilac mogao da dođe i kaže da se poznaju. Voldemort se tada nije potrudio da pozdravi svog nekadašnjeg majstora

Napitaka, ali Pužorogovo olakšanje je bilo kratkog veka.

Kada je rat započeo u čarobnjačkom svetu, i kada su se proširile glasine da je Voldemort, nekako, uspeo da postane besmrtan, Pužorog je postao siguran da je upravo on taj koji je Voldemorta načinio nepobedivim, naučivši ga o horkruksima (ovaj osećaj krivice je bio neosnovan, budući da je Ridl već znao kako se prave horkruksi, i glumio je neznanje da bi saznao šta bi moglo da se desi, ako bi čarobnjak napravio više od jednog). Pužorog se razboleo od brige i straha. Albus Dambldor, koji je u to vreme bio direktor, se prema svom kolegi ponašao sa naročitom ljubaznošću, koja je dovela do paradoksalnog efekta povećavanja Pužorogovog osećaja krivice, ojačavši njegovu odlučnost da nikad nikome ne kaže kakvu je zastrašujuću grešku napravio.

Lord Voldemort nije pokušao da zauzme Hogvorts tokom svog prvog uspona u moći. Pužorog je ispravno verovao da je najsigurnije da ostane u Hogvortsu, ne rizikujući u spoljnom svetu dok je Voldemort harao. Kada je Voldemort sreo sebi ravnog, nakon napada na malenog Harija Potera, Pužorog je bio ushićeniji nego većina čarobnjačke populacije. Ako je Voldemort bio mrtav, rezonovao je Pužorog, onda nije mogao da ima horkrukse, što je značilo da je on, Pužorog, ipak, nedužan. Upravo je Pužorogovo ekstremno olakšanje, kao i nepovezane rečenice koje su mu izletele nakon što je saznao za Voldemortov poraz, bilo ono što je prvenstveno dalo naznaku Dambldoru da je postoji mogućnost da je Pužorog podelio Mračne tajne sa Tomom Ridlom. Dambldorovo suptilno ispitivanje je, međutim, dovelo do toga se Pužorog zatvori. Nekoliko dana kasnije, Pužorog (koji je sada predavao već pola veka) je predao svoju ostavku.

Penzija

Horacije je planirao da uživa u svojoj divnoj penziji, slobodan od obaveza predavanja, i tereta krivice i straha koji su ga godinama progonili. Vratio se u udoban dom svojih roditelja (koji su u međuvremenu umrli), u kojem je uživao tokom školskih raspusta, i sada se stalno nastanio.

Skoro deceniju je Pužorog uživao u svom dobro opsrkbljenom podrumu i bogatoj biblioteci, povremeno posećujući ponekog starog člana Kluba pužića, i organizujući ponovne zabave okupljanja u svom domu. Međutim, nedostajalo mu je predavanje, i povremeno bio osetio tužan drhtaj na pomisao da slavni ljudi sutrašnjice sada prolaze kroz Hogvorts nemajući pojma ko je on.

Otprilike deceniju nakon što se Pužorog penzionisao, do njega je stigla vest, kroz široku mrežu kontakata koje je održavao, da je Lord Voldemort još uvek živ, mada u nekoj bestelesnoj formi. Ovo je, od svih mogućih vesti, bila ona koje se Pužorog najviše bojao, jer je to značilo da je njegov najdublji strah bio sasvim osnovan – Voldemort je i dalje živeo, u nekoj iscepkanoj avetinjskoj formi, i to zato što je u mladosti uspešno napravio jedan ili više horkruksa.

Pužorogova penzija je sad postala mučenje. Bez sna i uplašen, pitao se da li je uopšte bilo mudro to što je napustio Hogvorts, budući da se Voldemort ranije bojao da napadne tamo, i gde je Dambldor sigurno bio dobro informisan o tome šta se događa.

Skrivanje

Ubrzo nakon završetka Tročarobnjačkog turnira na Hogvortsu (kojeg je Pužorog pomno pratio preko štampe), čarobnjački svet je provreo od svežih glasina. Hari Poter je preživeo takmičenje pod sumnjivim okolnostima, vratio se u Hogvorts stežući telo drugog takmičara, za kojeg je tvrdio da ga je ubio ponovorođeni Voldemort.

Dok su Harijevu priču odbacivali i Ministarstvo magije i čarobnjačka štampa, Horacije Pužorog je verovao u nju. Potvrda je stigla tri noći nakon smrti Sedrika Digorija, kada je Smrtožder, Korban Jaksli, stigao u Pužorogovu kuću, pod okriljem noći, sa očiglednom namerom da ga regrutuje, ili na silu odvede Voldemortu.

Pužorog je reagovao brzinom koja bi zapanjila one koji su gledali kako postaje sporiji i deblji tokom godina u penziji. Transfigurisao se u fotelju, i uspešno izbegao da ga Jaksli primeti. Kada je Smrtožder otišao, Pužorog je spakovao nekoliko neophodnih stvarčica u torbu, zaključao kuću za sobom, i dao se u beg.

Više od godinu dana se Pužorog seljakao od kuće do kuće, često se krijući u normalskim domovima dok su im vlasnici bili odsutni, budući da se nije usuđivao da odseda kod prijatelja koji bi možda naknadno – voljno, ili pod pritiskom – odali njegovu lokaciju. Bio je to bedan život, još gori, jer nije znao šta je Voldemort tačno hteo od njega. Pretpostavljao je da je najverovatnije da njegov bivši đak želi da ga regrutuje za svoju armiju, koja je još uvek bila mala u poređenju sa količinom sledbenika koje je imao na prethodnom vrhuncu moći; u svojim najmračnijim trenucima se, pak, pitao da li možda Voldemort želi da ga ubije, ne bi li ga sprečio da oda tajnu njegove postojane neranjivosti.

Kasnija nastavnička karijera

Čari i kletve su Pužorogu omogućavale da uvek bude par koraka ispred Smtroždera, ali nisu bile dovoljne da ga sakriju od Albusa Dambldora, koji ga je konačno saterao u ćošak u seocetu Palanačko Pupoljče, gde je Pužorog konfiskovao normalsko obitavalište. Direktora nije zavaralo prerušavanje koje je prešlo Jakslija, i tražio je od Pužoroga da se vrati na Hogvorts kao nastavnik. Kako dodatni podstrek, Dambldor je poveo sa sobom Harija Potera, kojeg je Pužorog tada prvi put sreo: najpoznatiji đak koji je ikad bio u Hogvortsu, i istovremeno sin jednog od Pužorogovih najomiljenijih đaka, Lili Evans.

Mada se u početku nećkao, Pužorog nije mogao da odoli kombinovanom mamcu koji su činili sigurno mesto boravka i sam Hari, koji je imao slavu koja je nadilazila čak i Toma Ridla. Pužorog je sumnjao da je Dambldor možda imao i skrivene namere, ali je bio siguran da će moći da odoli Dambldorovim pokušajima da izvuče iz njega bilo kakvu informaciju o pomoći koju je možda pružio Lordu Voldemortu. Naoružao se protiv ovoga pripremivši „lažno“ sećanje na noć kada mu se Ridl obratio sa pitanjem o horkruksima.

Pužorog se sa uživanjem vratio na svoju poziciju Majstora Napitaka u Hogvortsu, i ponovo uspostavio Klub pužića, u pokušaju da sakupi najtalentovanije đake današnjice, ili one sa najboljim vezama. Kako je Dambldor očekivao, i planirao, Pužorog je bio oduševljen Harijem Poterom, za kojeg je (pogrešno) verovao da je izvanredno talentovan u Napicima. Hari je na kraju uspeo da izvuče iz Pužoroga pravo sećanje na razgovor o horkruksima između njega i Ridla, nakon što je iskoristio Pužorogov sopstveni napitak protiv njega, feliks felicis, zbog kojeg je Hari imao neverovatno mnogo sreće.

Hogvorts pod vladavinom Smrtoždera

Kada je Lord Voldemort preuzeo školu, postavivši Severusa Snejpa za direktora, Smrtožderi Kerou su preuzeli ključnu ulogu u podjarmljivanju nastavnika i đaka, a Pužorog je shvatio da Voldemort nije imao nikakve strašne planove za njega, već ga je ostavio da podučava čistokrvne i polukrvne đake. Ovo je i uradio, držeći se što je više bilo moguće sa strane, i nikad nije sprovodio nasilne disciplinske mere za koje su se zalagali Kerouovi, već se trudio da se što je bolje moguće brine za svoje đake.

Bitka za Hogvorts

Pužorogovo ponašanje tokom najopasnije noći u njegovom životu je otkrilo njegovu pravu vrednost. U početku je delovalo kao da je pobegao od borbe, odvevši Sliterince na sigurno van zamka. Međutim, kad se našao u Hogsmidu, pomogao je da se seljani okupe i mobilišu, i kada je Čarli Vizli došao sa pojačanjem u presudnom momentu bitke, vratio se sa njima. Štaviše, bio je jedan od poslednje troje (uključujući Minervu Mekgonagal i Kingslija Okovgroma) koji su se borili sa Lordom Voldemortom pre njegovog konačnog sukoba sa Harijem. Pužorog je ovim nesebičnim, hrabrim postupcima tražio iskupljenje, i bio spreman da rizikuje i svoj život da bi se suprotstavio svom nekadašnjem đaku.

Pužorogovo iskreno kajanje zbog štete koju je napravio kada je dao Ridlu odgovore na pitanja je jasan dokaz da nije, niti je ikada bio, materijal za Smrtoždera. Po malo slab, po malo lenj, i sasvim sigurno po malo snob, Pužorog je ipak bio dobrog srca, i razvijene savesti. Na poslednjem testu se pokazalo da je Pužorog neopozivi protivnik Mračnih veština. Njegova hrabrost tokom Bitke za Hogvorts je postala opšte poznata, njegova dela (zajedno sa delima Regulusa Bleka, koja su privukla pažnju nakon Voldemortovog poraza) su uklonila puno stigme koja se vezivala za kuću Sliterin tokom stotina godina. Mada je sada (trajno) penzionisan, njegov portret je postavljen na počasno mesto u zajedničkoj prostoriji Sliterina.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Kvint Horacije Flak, poznat kao Horacije, je bio jedan od najvećih rimskih pesnika. Od njega je Pužorog dobio dva svoja krštena imena. Prezime Pužorog – *Slughorn* je izvedeno iz (škotskog) gelika od reči „ratni poklič“ – *sluagh-ghairm*, od kojeg je kasnije nastala reč *slughorn*, bojni rog. Svidelo mi se kako reč izgleda i zvuči, ali i zbog broja asocijacija koje daje. Originalno gelsko značenje implicira skrivenu odvažnost, dok njeno izmenjeno, savremeno značenje aludira na rogove običnog puža golaća (*Arion distinctus*), što je ispala odlična kombinacija za jednog takvog, naizgled, inertnog i mirnog čoveka. „Rog“ takođe implicira na njegovo dizanje halabuke oko slavnih imena i čuvenih veza.

Horacije Pužorog je bio jedan od najnadarenijih majstora Napitaka koje je Hogvorts ikada video. Poput Severusa Snejpa, imao je moć da flašira slavu, fermentira počasti ili čak zaustavi smrt, ali šta čini majstora Napitaka istinski velikim? Prema Dž. K. Rouling, potrebno vam je više od kotlića i pravih sastojaka da sastavite pobedničku mešavinu.

NAPICI

DŽ. K. ROULING

Često postavljano pitanje je da li bi Normalac mogao da napravi magičan napitak, ako bi imao knjigu Napitaka i prave sastojke. Odgovor je, na žalost, ne. Uvek je potreban neki element rada štapićem da bi se napravio napitak (prosto dodavanje mrtvih muva i zlatoglave u kotlić koji visi nad vatrom će vam dati samo supu odvratnog ukusa, koja je pride i otrovna).

Neki napici dupliraju efekte čini i čari, ali postoji nekoliko njih (na primer višesokovni napitak i feliks felicis) imaju efekte koje nije moguće postići ni na jedan drugi način. U principu, veštice i čarobnjaci preferiraju onaj metod koji je njima najlakši, ili kojim postižu najzadovoljavajućiji rezulitat.

Napici nisu za nestrpljive, ali njihove efekte može da razreši/raščini obično samo drugi vešti spravljač napitaka. Ova grana magije nosi određenu mistiku, pa samim time i status. Tu je, takođe, i mračni žig rukovanja supstancama koje su izuzetno opasne. Popularna ideja eksperta napitaka u čarobnjačkoj zajednici je kao o nekom ko je mračan, i polako sagoreva: Snejp se, zapravo, savršeno uklapa u stereotip.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Hemija mi je bila najneomiljeniji predmet u školi, i čim sam mogla da prestanem da je pratim, prestala sam. Prirodno, kada sam trebala da odlučim koji će predmet predavati Harijev zakleti neprijatelj, Severus Snejp, to morao je da bude čarobnjački ekvivalent hemije. Zbog toga je još čudnije što mi se izuzetno sviđa Snejpov uvod u njegov predmet („Mogu da vas naučim da flaširate slavu, fermentirate počasti, ili čak zaustavite smrt…“), očigledno deo mene smatra da su Napici interesantni onoliko koliko je i Snejp to smatrao; i zaista, uvek sam uživala kada sam pravila napitke u knjigama, i istraživala sastojke za njih.

Mnogi sastojci različitih tečnosti i napitaka koje Hari pravi za Snejpa postoje (ili se nekad smatralo da postoje) i imaju (ili se verovalo da imaju) osobine koje sam im dodelila. Jasenak, na primer, zaista ima lekovita svojstva (koristi se protiv upala, mada nikom ne bih savetovala da se Pričvrlji da bi to proverio); bezoar je zaista smesta koja se vadi iz utrobe životinje, i nekad se stvarno verovalo da pijenje vode u koju je stavljen bezoar može da izleči od trovanja.

Možete naći jasenak, ili nabaviti bezoar u stvarnom svetu, ali bili bi ste u pravom škripcu kada bi ste trebali da se domognete roga dvoroga – jednog od ključnih sastojaka višesokovnog napitka. Ovaj napitak koji menja izgled je neporecivo moćan, bez obzira da li se koristi za dobro ili loše; ali kakvo je značenje iza svakog sastojka mešavine, i zašto je Hermajonina sposobnost da ga napravi već u drugom razredu toliko izuzetna?

VIŠESOKOVNI NAPITAK

DŽ. K. ROULING

Višesokovni napitak je komplikovana mešavina za koju treba puno vremena, i najbolje je da ga priprema veoma vešta veštica ili čarobnjak. Omogućava onome ko ga uzme da preuzme fizički izgled druge osobe, pod uslovom da su pre toga nabavili deo tela te osobe, da dodaju napitku (ovo može biti bilo šta – odsečeni nokat, pertu, ili nešto gore – ali se obično koristi kosa). Ideja da bi veštica ili čarobnjak mogli da upotrebe delove tela za neko zlo je drevna, i postoji u folkloru i sujeverju mnogih naroda.

Efekat napitka je samo privremen, i zavisi od toga koliko je dobro pripremljen, te može trajati od svega desetak minuta, pa do dvanaest sati. Uzimanjem višesokovnog napitka možete promeniti životnu dob, pol, ili rasu, ali ne i vrstu.

Činjenica da je Hermajoni u uzrastu od dvanaest godina u stanju da napravi kvalitetan višesokovni napitak je svedočanstvo njene izvanredne čarobnjačke sposobnosti, budući da je u pitanju napitak čija priprema ne pada lako ni odraslim vešticama i čarobnjacima.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Sećam se kako sam pravila celu listu sastojaka za višesokovni napitak. Svaki je bio pažljivo izabran. Muve čipkastih krila (čipkasta krila daju ideju o povezivanju ili prepletanju dva identiteta); pijavice (da isisaju suštinu iz jednog i prebace je u drugo); rog dvoroga (ideja dvojnosti); čvornovata trava („čvor“, još jedna naznaka vezivanja za drugu osobu); žitka trava (promenljivost tela dok prelazi iz jednog oblika u drugo) i koža drekavca (presvlačenje starog spoljnog tela na novu unutrašnjost).

Ime „višesokovni“ *Polyjuice* je trebalo da napravi nekoliko aluzija. „*Poly*“, sa značenjem „mnoštvo“ daje ideju da napitak može da vas pretvori u mnoštvo različitih ljudi; ali „*Polyjuice*“ je takođe vrlo slično sa „*Polydeuces*“ - Poluksom,[{5}] koji je bio blizanac.

Ako ćete da spremite pehar pun višesokovnog napitka, ili bilo koju drugo tekućinu užasnog ukusa, ali velike moći, trebaće vam kotao. Evo i malo istorijskih podataka o tom nepohodnom elementu magijske opreme.

KOTLOVI

DŽ. K. ROULING

Nekada su i čarobnjaci i Normalci koristili kotlove u podjednakoj meri, budući da su kotlovi veliki metalni lonci koji mogu da se drže iznad vatre. Vremenom su i magijski i nemagijski ljudi počeli da koriste šporete, tiganji su postali mnogo zgodniji, i kotlovi su postali isključivo čarobnjačka stvar, budući da su oni nastavili da u njima spremaju napitke. Direktan plamen je esencijalan za pripremanje napitaka, pa je zbog toga kotao najpraktičnija posuda.

Svi kotlovi su začarani da bu bili lagani za nošenje, budući da se najčešće prave od kalaja ili gvožđa. Moderni izumi uključuju i verzije kotlova koji sami mešaju, ili se sklapaju, kao i one napravljene od plemenitih metala, za stručnjake ili hvalisavce.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Kotlovi su već vekovima asocijacija na magiju. Pojavljuju se tokom stotina godina na slikama sa vešticama, a trebalo bi da u njima i leprikoni čuvaju blago. Mnoge narodne priče i bajke pominju kotlove koji imaju posebne moći, ali u knjigama o Hariju Poteru oni su prilično obična stvar. Doduše, jesam se bavila mišlju da relikvija Helge Haflpaf bude kotao, ali bilo je nečeg po malo komičnog i nepodesnog u tako velikom i teškom horkruksu; želela sam da predmeti koje je Hari trebao da nađe, budu manji i lakše prenosivi. Ipak, kotao se pominje i u četiri mitske dragocenosti Irske (njegova magična moć je da se od njega nikad niko nije odmakao nezadovoljan) i u legendi o trinaest blaga Britanije (kotao koji je pripadao džinu Dirnvinu (*Dyrnwch/Dyrnwyn*) koji je kuvao za hrabre ljude, ali ne i za kukavice).

Posao Majstora Napitaka nije bezopasan, ali je položaj nastavnika Odbrane od Mračnih veština najopasniji. Kraj svih nezaboravnih profesora OOMV koji su prošli kroz Hogvorts, možda bi bilo lako zaboraviti profesora Kvirinusa Kvirela, da se nije ispostavilo da je nosio Voldemorta na zatiljku. Ovde ćete naći malo dodatnih informacija o čoveku koji je napustio svoje mesto u Hogvortsu na prilično neuobičajeni način.

KVIRINUS KVIREL

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

26. septembar

ŠTAPIĆ:

Jova i dlaka jednoroga, devet inča,[6] savitljiv

HOGVORTSKA KUĆA:

Rejvenklo

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Dobro potkovan u teoriji Odbrambene magije, manje sposoban u praksi

RODITELJI:

Polukrvan

PORODICA:

Neoženjen, bez dece

HOBIJI:

Putovanja, herbarijum

Harijev prvi nastavnik Odbrane od Mračnih veština je bio inteligentan mladi čarobnjak koji je otišao na put oko sveta, pre nego što je došao da predaje na Hogvortsu. Kada je Hari prvi put sreo Kvirela, on je već svakodnevno nosio turban. Njegova nervoza, koja se najbolje videla kroz mucanje, je toliko naglašena, da se šuškalo da mu je turban pun belog luka, kao odbrana od vampira.

Zamislila sam Kvirela kao talentovanog, ali osetljivog dečka, kojeg su tokom školovanja verovatno zadirkivali zbog njegove stidljivosti i nervoze. Osećajući se nesposobno, i u želji da se dokaže, razvio je (u početku samo teoretsko) interesovanje za Mračne veštine. Poput velikog broja ljudi koji su se osećali beznačajno, pa čak i smešno, Kvirel je imao skrivenu želju da natera svet da zastane i primeti ga.

Kvirel se uputio svesno i voljno da nađe šta god da je ostalo od Mračnog čarobnjaka, delimično iz radoznalosti, delimično zbog te nesvesne želje za važnošću. Kvirel je maštao o tome da bi u najmanju ruku mogao da bude čovek koji je ušao Voldemortu u trag, ali se nadao da bi, u najboljem slučaju, mogao da nauči od Voldemorta veštine koje bi mu obezbedile da mu se više niko nikada ne smeje.

Mada je Hagrid bio u pravu kada je rekao da Kvirel ima „brilijantan um“, hogvortski nastavnik je bio istovremeno i naivan i arogantan kada je mislio da bi bio u stanju da drži pod kontrolom susret sa Voldemortom, uprkos tome što je Mračni čarobnjak bio oslabljen. Kada je Voldemort shvatio da je mladić nastavnik u Hogvortsu, odmah ga je zaposeo, a Kvirel od toga nije mogao da se odbrani.

Mada Kvirel nije izgubio dušu, postao je potpuno podređen Voldemortu, koji uzrokovao zastrašujuću mutaciju na Kvirelovom telu: sada je Voldemort gledao sa Kvirelovog potiljka, i vodio njegove pokrete, terajući ga čak i da pokuša ubistvo. Kvirel je povremeno pokušavao da se odupre, ali je Voldemort bio prejak za njega.

Kvirel je, zapravo, postao Voldemortov privremeni horkruks. On je veoma istrošen fizičkim naporima koje je izazvala borba sa daleko jačom, zlom dušom u sebi. Na Kvirelovom telu se, tokom borbe sa Harijem, pojavljuju opekotine i plikovi, zbog zaštitne moći koju je Harijeva majka ostavila na njegovoj koži kad je umrla da bi ga zaštitila. Kada telo koje Voldemort i Kvirel dele pretrpi teške opekotine zbog kontakta sa Harijem,

Voldemort beži, taman na vreme da se spasi, ostavljajući oštećenog i oslabljenog Kvirela da kolabira i umre.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Kvirinus je bio rimsko božanstvo o kojem se malo zna, mada se najčešće povezuje sa ratom[{7}] – naznaka da Kvirel nije tako osetljiv kako izgleda. Kvirel (*Quirrell*) je jako slično sa vevericom (*squrrel*) – malom, slatkom, i bezopasnom – ali je i asocijacija na drhtaj (*quiver*), i aluzija na unutrašnju nervozu koju lik nosi.

Obradili smo moć i politiku u čarobnjačkom svetu, razumno i detaljno. Ali da bi smo završili sa nečim što je sve u svemu mnogo zaminljivije, mogli bi smo da se zabavimo moćnim prisustvom Pivsa, poltergajsta. Ako bi u Hogvortsu đaci i nastavnici organizovali takmičenje u nepopularnosti, Pivs bi, u najmanju ruku, bio finalista u kategoriji „nesnosnih“.

POLTERGAJST PIVS

DŽ. K. ROULING

Reč „poltergajst“ je nemačkog porekla, i ugrubo se prevodi kao „radoznali duh“, mada, tehnički gledano, uopšte i nije duh. Poltergajst je nevidljivi entitet koji pomera stvari, lupa vratima, i pravi ostale zvučne i kinetičke smetnje. Javlja se u mnogim kulturama i u jakoj je vezi sa mestima gde žive mladi ljudi, naročito tinejdžeri. Postoje mnoga objašnjenja za ovaj fenomen, od natprirodnih do naučnih.

Bilo je neizbežno da se u zgradi koja vrvi od maloletnih veštica i čarobnjaka formira poltergajst; takođe je bilo za očekivati da će takav poltergajst biti bučniji, destruktivniji, i teži za isterivanje od onih koji je povremeno pojavljuju u kućama Normalaca. Sasvim sigurno je da je Pivs najozloglašeniji i najproblematičniji poltergajst u britanskoj istoriji. Za razliku od velike većine svojih kolega, Pivs ima fizičku formu, mada je u stanju da postane nevidljiv, ako to poželi. Njegov izgled je slika i prilika njegove prirode, koja je, složili bi se oni koji ga znaju, neraskidiva mešavina humora i zlobe.

Pivs (*Peeves*) je dobio odgovarajuće ime, jer je zaista bio večita iritacija (*pet peeve*[{8}]) svakog hogvortskog domara još od Henkertona Skromnog (kojeg su postavili osnivači) pa do današnjih dana. Mada je mnogim đacima, i ponekom nastavniku, Pivs na neki čudan način drag (sasvim sigurno dodaje šmek školskom životu), pravi jako puno smetnji, a na kraju dana, domar je taj koji treba da sredi mnoštvo nereda koje Pivs namerno pravi: slomljene vaze, isprevrtane napitke, prevrnute police za knjige, i tako redom. Oni sa slabim živcima ne podnose Pivsovu sklonost ka iznenadnoj materijalizaciji na svega par santimetara od njihovih noseva, skrivanju u oklopima ili bacanju čvrstih predmeta na njihove glave dok se kreću sa časa na čas.

Nekoliko koncentrisanih pokušaja da se Pivs ukloni iz zamka su neslavno propali. Poslednji i najveći fijasko je napravio domar Zlobni Karp (*Rancorous Carpe*), koji je napravio komplikovanu zamku, opremljenu najrazličitijim oružjem za koje je verovao da će biti neodoljivo za Pivsa, i

ogromno, začarano, stakleno zvono, ojačano različitim čarima za obuzdavanje, koje je planirao da ispusti na poltergajsta kada uđe u zamku. Ne samo da je Pivs sa lakoćom slomio zvono, i prekrio ceo hodnik staklom, već je iz zamke poneo i nekoliko kratkih sablji, samostrela, kubura, i minijaturni top. Zamak je morao da bude evakuisan, dok se Pivs zabavljao nasumično pucajući kroz prozore, i preteći smrću svima i svakom. Trodnevno prepucavanje se završilo kada se tadašnja direktorka, Jupraksija Krtica (*Eupraxia Mole*), složila da potpiše ugovor, prema kojem su Pivsu date dodatne privilegije, kao što je plivanje u muškom toaletu u prizemlju jednom nedeljno, i pravo prvenstva na bajati hleb koji je bio višak u kuhinji, da bi mogao da ga baca, i novi šešir – ručni rad Madam Dobrohaljinić (*Madame Bonhabille*) iz Pariza, napravljen po meri. Zlobni Karp je otišao u prevremenu penziju iz zdravstvenih razloga, i više niko nikad nije probao da se otarasi najnedisciplinovanijeg stanovnika zamka.

Pivs priznaje po neki autoritet. Mada ga titule i značke u principu ne impresioniraju, generalno je pokoran na nastavničke zamerke, i prihvata da bude van učionica dok podučavaju. Takođe je primećeno da je sklon retkim učenicima (naročito Fredu i Džordžu), i sasvim sigurno se boji sliterinskog duha, Krvavog Barona. Njegova istinska odanost se, ipak, otkrila tokom Velike bitke za Hogvorts.

To vam je to. Otkrili ste šta se dešava kada moć nekom udari u glavu (prilično bukvalno u slučaju profesora Kvirela), koja se veštica izlaktala do moći dok je istovremeno skupljala tanjire „Razigrane mačke“, i gde završavaju oni koji su željni moći i korumpirani, kad budu uhvaćeni.

Nadamo se da ste uživali u ovoj kolekciji zapisa Dž. K. Roling, koju vam je doneo Pottermore.

KRAJ

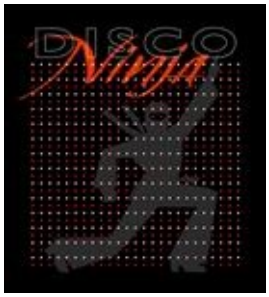

Obrada: Disco Ninja

& još neko (ali to je tajna)

BalkanDownload

{1} 8 inča = 20,32 cm (prim. prev.)

{2} Do 1707. Čarobnjački Savet je bio najdugotrajnija (mada ne i jedina) organizacija koja je upravljala magijskom zajednicom u Britaniji. Međutim, nakon što je usvojen Međunarodni statut o tajnosti 1692., čarobnjačkoj zajednici je zatrebala bolje strukturirana, organizovanija, i kompleksnija upravna vlast od one koju su do tada imali, da bi podržala, regulisala, i komunicirala sa zajednicom koja se skrivala. Samo oni čarobnjaci i veštice koji su nosili titulu „Ministar magije“ se nalaze na ovoj listi.

{3}*Alihotsy* – alihotsija, magično drvo, poznato i pod imenom hijena-drvo, leči histeriju i nekontrolisani smeh. (prim. prev.)

{4} 10¼ inča = 26,035 cm (prim. prev.)

{5} Kastor i Poluks/Polideuk, blizanci koje je Zevs imao sa Ledom (prim. prev.)

{6} 9 inča = 22,86 cm (prim. prev.)

{7} U doba cara Oktavijana Avgusta epitet *Quirinus* se često koristio za Janusa, boga koji je imao jedno lice sa jedne, a drugo lice sa druge strane glave. (prim.prev)

{8} *Pet peeve* je nešto što nas nervira, i što će nas iznervirati u svim situacijama, a što bi se nekom drugom moglo učiniti bezazlenim (prim. prev.)